1.

на схилі вишньому прощається за всіх:

розмова мислима а мислі небагато

по волі вислуги його ділив екватор

а він залишився на впоминання їх

таки цілісіньким

бо все що на один

означене – розгорнеться собою

і винний задум і задуха волі

і навіть дим даруйте навіть дим

(знамення множиться:

його поміж знаменами

цей дим витримує самими лиш раменами)

0.

овальна тінь видовжується в конус

на тоншім березі дрібніші письмена

а ніч виразніша неначебто вона

когось замислила і витекла на когось

бідового чий катет а не круг

прозоріший як прожилки на пальцях

і чий хребет витримує не панцир

а місяця ламкий неповний рух

22.

коли їх двійко – це хіба що – пара –

хтось видихав – і видихнув за мить

тонке повітря – з вечора болить –

чи – з голосу – чия бездонна хмара

роздвоює їх обриси крихкі

так близько неминуче і дзеркально

неначе кожна пара – ти і тінь –

а лиш повітря вгадує – де камінь

4.

на золотому видиху ічкерій

твій чорний келеф твій зелений клин

прозорий місяць безневинно стеле

останній цього світа розмарин

відміряний потік переступання

там не вода – там виводок тече

імлиста пані – ще сьогодні з пальми –

пов'язана дзеркальним кумачем

душа – на пальці, істина – на пальцях

а тиша – усамітнена така

ще навіть дим на кратери розпався

…ні месника тобі, ні барвника

– 4.

відчитуйте – розлого як вуста

чи вуставки – відчитуйте розлого

хай паволока сонна і густа

сама в собі не втримає нічого

хай лущаться – горіхами вершин

хай втримуються – теплими по вінця

цей бездоганний нездоланний плин

закінчиться на кінчику гостинця

бодай колись – закінчиться і все

бодай навіщось – де тобі до того

…захланний месник вийде на дорогу

в сухих вустах вологу принесе

333.

є три узбережжя твоєї ріки

і сонцю судилось намислити кожне

порожня вода витікає в порожнє

кудись попід небо – аби навпрошки

і солоно їй і не соромно їй

і майже під воду ховаються бризки

тоненькі судини сакральної книжки

співає поранений вартовий

8.

множинність зображань поступиться зображенням

їх проблиски збулись як постріли в траву

зітру їх листопад на прощу степову

котра – одна з усіх – приречена і бажана

осиплеться їх мир і вимріється рим

і вернеться в уста історія за ним:

часи очей змирилися з часами

і вже ніхто не втримує хвилин

і перемога міниться так само

як випещений з ночі переґрин

уже сториця тінями в підвалах

уже зайшлася гоном кацапня

і тільки далі незборимо далі

тебе мізерна пташка не спиня

і тільки тонко гнеться у повітрі

сюркочучи розбризкані лади

і так нестерпно хочеться

повірте

не наступати на її сліди

6.

коли слова неначе сталагніти

повільно визрівають з язика

тоді здається що кермує світом

уже не слово а таки рука

тверда чи ні – однаково їй Богу

та благодать у неї лиш одна –

не виміряти посохом дорогу

а в пітьмі золотій намацувати дна

(знамення множаться:

помежи їх раменами

це дно позначене дзеркальними знаменами)

P.S.: 7

розмежовую вічності що повернулися

з ними праця інакша їх простір змарнів

по наструнених вилицях ніби по вулицях

небезпечно і легко дістатися брів

роззирання прозоре а млака густіша

жебоніє дземброня між двох споглядань

все одно чи існує обличчя у вірша –

з нього плавно і солодко крекче гортань

це поезія присмаку менша від смаку

перевтома дрібніша від китиці втом

маєш знаки мовчання над урвищем-знаком

над розкосим і немічним чистим листом

маєш вічність подрібнену в поті нічному

в листопаді дзеркал в заскорузлій війні

де паліччя-обличчя вернулись додому

і не те щоби марні – всього лиш марні